

Sygn. akt II KS 11/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 lipca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jacek Błaszczyk

SSN Piotr Mirek

Protokolant Marta Brylińska

w sprawie **A. C.**

oskarżonej z art. 300 § 2 k.k. i innych,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 8 lipca 2019 r.,

skargi obrońcy oskarżonej,

od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 7 marca 2019 r., sygn. akt X Ka [...],

uchylającego wyrok Sądu Rejonowego w W.,

z dnia 12 września 2018 r., sygn. akt III K [...]

1. uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi Okręgowemu w W. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym;

2. zwraca A. C. kwotę 450 (czterysta pięćdziesiąt) zł uiszczonej tytułem opłaty od skargi.

UZASADNIENIE

A. C. wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 12 września 2018 r., sygn. akt III K [...], została uniewinniona od zarzutu popełnienia dwóch przestępstw: z art. 300 § 2 k.k. w zw. z art. 308 k.k. oraz z art. 301 § 3 k.k., a kosztami postępowania obciążony został oskarżyciel subsydiarny W. M..

Od tego orzeczenia została wniesiona apelacja przez pełnomocnika oskarżyciela subsydiarnego, w której podniesiono zarzuty obrazy przepisów art. 7 k.p.k. oraz błędu w ustaleniach faktycznych.

Sąd Okręgowy w W., wyrokiem z dnia 7 marca 2019 r., sygn. akt X Ka [...], uwzględniając zarzuty apelacji, uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Skargę od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca oskarżonej A. C. zarzucając „naruszenie art. 437 § 2 k.p.k. poprzez jego zastosowanie i w konsekwencji uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w W., podczas gdy nie zostały wypełnione przesłanki przewidziane w art. 437 § 2 k.p.k. do uchylenia orzeczenia Sądu I instancji”. Podnosząc ten zarzut, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga obrońcy oskarżonej jest zasadna, gdyż trafnie podnosi zarzut naruszenia art. 437 § 2 k.p.k. Zgodnie z tym przepisem uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1 k.p.k., art. 454 k.p.k. lub jeśli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości. Z powiązania treści tego przepisu z treścią art. 539a § 3 k.p.k., w którym wskazano podstawy skargi, jednoznacznie wynika, że Sąd Najwyższy rozpoznając skargę na wyrok sądu odwoławczego ogranicza się do badania, czy w sprawie, na etapie postępowania przed sądem I lub II instancji, zachodzi tzw. bezwzględna przyczyna odwoławcza, albo doszło do uchylenia wyroku mimo braku formalnych przeszkód określonych w art. 454 k.p.k. do wydania wyroku zmieniającego lub też konieczne jest przeprowadzenie w całości przewodu sądowego (*por. uchwała Sądu Najwyższego 7 sędziów z dnia 25 stycznia 2018 r., I KZP 13/17, OSNKW 2018, z. 3, poz. 23;*

postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2017 r., IV KS 6/16, LEX nr 2204960). Te uregulowania wskazują więc jednoznacznie, że aby Sąd Najwyższy mógł ustosunkować się do podniesionych w skardze zarzutów, uzasadnienie wyroku sądu odwoławczego winno być tak sformułowane, aby wynikało z niego jednoznacznie, która z przesłanek określonych w art. 437 § 2 k.p.k. była podstawą uchylenia wyroku sądu I instancji i przekazania sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania. Oczywiście obowiązek taki istniał już uprzednio, jednakże nabrał istotnego znaczenia od chwili wejścia w życie przepisów Rozdziału 55 a Kodeksu postępowania karnego.

Zawarte zaledwie na jednej stronie zdawkowe i nader ogólnikowe uzasadnienie Sądu odwoławczego, wbrew wskazanym powyżej regułom, nie tylko nie wyjaśnia przyczyn wydania orzeczenia kasatoryjnego, ale także nie zawiera konkretnych wytycznych dla Sądu I instancji, który będzie ponownie rozpoznawał sprawę, co ma istotne znaczenie dla zakresu prowadzonego postępowania, jak również możliwości podnoszenia w przyszłości przez stronę zarzutu naruszenia art. 442 k.p.k.

Nie do zaakceptowania jest bowiem uzasadnienie Sądu odwoławczego w niniejszej sprawie, które ogranicza się w zasadzie do stwierdzenia, że zachodzi potrzeba „przeprowadzenia postępowania w niezbędnym zakresie, dokonując niezbędnych istotnych dla rozstrzygnięcia ustaleń. Ustalenia te winny być poprzedzone wszechstronną oceną wszystkich dowodów”. Sąd odwoławczy nie wskazał natomiast w jakim zakresie obarczone brakami zostało postępowanie pierwszoinstancyjne i jakie ewentualne ustalenia, w oparciu o jakie dowody, powinny zostać poczynione w toku ponownego rozpoznania sprawy. Z uzasadnienia nie wynika, czy konieczne jest przeprowadzenie postępowania w całości, czy też aby istniała uzasadniona potrzeba wykonania jakichkolwiek innych czynności procesowych poza jedynie koniecznością dodatkowej oceny dowodów prowadzącej do prawidłowych ustaleń. Skoro Sąd II instancji nie podzielił ustaleń Sądu *meriti* w zakresie wartości udziałów będących przedmiotem transakcji, to winien w sposób szczegółowy, odnoszący się do zebranego w sprawie materiału dowodowego wykazać, która wartość udziałów winna być wzięta pod uwagę przy

ocenie zarzutu stawianego oskarżonej i dopiero wówczas wydać stosowne orzeczenie

Sąd Najwyższy mając powyższe na uwadze, uwzględnił skargę obrońcy oskarżonej, nakazując zwrot opłaty od skargi.

a